

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษาถึงทดลองชนิดกลุ่มเดี่ยววัดก่อนและหลัง เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมเสริมสร้างความหวังต่อการคิดอยากฆ่าตัวตายในผู้ที่เป็โรเคดส์วัดก่อนและหลังการทดลอง โดยเปรียบเทียบคะแนนการคิดอยากฆ่าตัวตายก่อนและหลังการทดลอง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่เป็นโรเคดส์ที่มารับบริการ ที่แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 15 ราย ช่วงระยะเวลาดำเนินการทดลองตั้งแต่ กรกฎาคม ถึง สิงหาคม พ.ศ.2549 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย เครื่องมือในการดำเนินการทดลองได้แก่ โปรแกรมเสริมสร้างความหวัง ซึ่งผู้ศึกษาได้สร้างขึ้นตามแนวคิดของ เฟอเรน วิลเคน และ โปโปวิช (Ferran; Wilken & Popovich, 1990) และจากการทบทวนวรรณกรรม นอกจากนี้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และแบบประเมินการคิดอยากฆ่าตัวตายของเบคและคณะ (Beck et al., 1988) แปลเป็นภาษาไทยโดยปรีศ กิตติธีระศักดิ์ (2547) และดัดแปลงโดยผู้ศึกษาสำหรับการตรวจหาค่าความตรงของเนื้อหา (content validity index: CVI) พบว่า แบบประเมินการคิดอยากฆ่าตัวตายเท่ากับ 0.84 ส่วนการหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือของแบบประเมินการคิดอยากฆ่าตัวตายโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ 0.94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา และใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (one way repeated analysis of variance)

ผลการศึกษา

1. คะแนนการคิดอยากฆ่าตัวตายก่อนการเสริมสร้างความหวังและหลังการเสริมสร้างความหวังสิ้นสุดทันที ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)
2. คะแนนการคิดอยากฆ่าตัวตายก่อนการเสริมสร้างความหวังและระยะ 1 สัปดาห์หลังการเสริมสร้างความหวังสิ้นสุด ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

ในการศึกษาผลของการเสริมสร้างความหวังต่อการคิดอยากฆ่าตัวตายในผู้ที่เป็นโรคเอดส์สามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ด้านปฏิบัติการพยาบาล

จากผลการศึกษา พบว่า หลังเข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างความหวัง ผู้ที่เป็นโรคเอดส์มีคะแนนการคิดอยากฆ่าตัวตายลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวพยาบาลสามารถนำโปรแกรมเสริมสร้างความหวังไปใช้ในการปฏิบัติงานกับผู้ที่เป็นโรคเอดส์ เพื่อช่วยให้มีการคิดฆ่าตัวตายลดลง

2. ด้านการบริหาร นำผลการศึกษาคั้งนี้เสนอแก่ผู้บริหาร เพื่อพิจารณากำหนดเป็นนโยบายหรือแนวทางในการใช้โปรแกรมการเสริมสร้างความหวังสำหรับผู้ที่เป็นโรคเอดส์ทุกราย เพื่อเป็นการป้องกันการฆ่าตัวตาย

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

จากการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้มีข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป ดังต่อไปนี้

1. ควรมีการศึกษาโปรแกรมการเสริมสร้างความหวังในผู้ที่อยู่ในระยะหลังทราบผลติดเชื้อเอชไอวีจากการตรวจเลือด และมีการคิดอยากฆ่าตัวตาย ทั้งนี้เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการพยายามฆ่าตัวตายหลังระยะทราบผลเลือด และมีคะแนนการคิดฆ่าตัวตายก่อนเข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างความหวังเท่ากับ 10 คะแนน ซึ่งมีความเสี่ยงต่อการพยายามฆ่าตัวตายซ้ำค่อนข้างสูง

2. ควรมีการศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการเสริมสร้างความหวังต่อการคิดอยากฆ่าตัวตายของผู้ที่เป็นโรคเอดส์ โดยปรับจำนวนครั้งเป็นสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เนื่องจากการดำเนินกิจกรรมเสริมสร้างความหวังเป็นเวลาสัปดาห์ละ 3 ครั้งมีผลกระทบต่อกระดำเนินกิจกรรมในชีวิตประจำวันของผู้ป่วยบางรายเพราะต้องประกอบอาชีพและควรปรับช่วงระยะเวลาในการประเมินติดตามผลมากกว่า 1 สัปดาห์